

Arrest

nr. 46 535 van 20 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. SCHOUTEN, loco advocaat J. TIELEMAN, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 oktober 2009 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 7 januari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 16 april 2010.

1.3. Op 4 mei 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing ten aanzien van X (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Miratoc (gemeente Preshevë) in Servië. U bent in het bezit van de Servische nationaliteit. Nadat tien Albanezen, ook bekend als de Gnjilane-groep, eind 2008 in uw streek werden opgepakt door de Servische gendarmerie (Žandarmerija), voelde u zich daar niet langer veilig. Door de aanwezigheid van de gendarmerie in uw streek voelde u zich ook niet vrij om te bewegen. Uw neef F. (...) R. (...) werd op dezelfde dag als deze arrestaties zwaar geslagen door de Serviërs ofschoon hij niets met de Gnjilane-groep te maken had. Hij werd geslagen enkel omdat hij van Albanese origine is. U haalde nog andere voorbeelden aan van andere Albanezen die problemen kenden met de Servische autoriteiten, zo bijvoorbeeld een jongen van zestien die in 2005 werd neergeschoten toen hij de grens wilde oversteken. U bent bang dat uw kinderen hetzelfde kan overkomen wanneer ze ouder zijn. Voor uw vertrek kende u persoonlijk geen problemen, noch met de Servische autoriteiten, noch met burgers in Servië. Omdat u zich als Albanees in Zuid-Servië onveilig voelde, besloot u op 14 oktober 2009 Servië met uw gezin te verlaten. Jullie reisden op illegale wijze naar België. Onderweg, bij het illegaal oversteken van de grens met Hongarije, vielen jullie uit angst voor de Serviërs in een put. Jullie kwamen in België aan op 16 oktober 2009 en vroegen hier dezelfde dag asiel. Ter staving van uw identiteit legde u uw Servisch paspoort (uitgereikt op 21 juli 2000 te Vranje), uw identiteitskaart (uitgereikt op 21 december 1999 te Preshevë), uw rijbewijs (uitgereikt op 27 september 2000 te Preshevë) en uw kaart van de mutualiteit neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde uw geboortestreek in oktober 2009 te hebben verlaten ten gevolge van uw algemene vrees voor de Servische gendarmerie, die vaak aanwezig is in uw dorp en gewapend rondloopt, waardoor u zich niet meer veilig voelde en vrij om te bewegen. Deze vrees zou vooral gegroeid zijn na de arrestatie van tien Albanezen in december 2008 (CGVS p.2-3). Wat de algemene situatie in de regio Zuid-Servië betreft, dient vooreerst inderdaad te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze regio te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht – in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit ook meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in overleg met de Servische regering. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en de vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze algemene situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u alsook uw echtgenote persoonlijk nooit moeilijkheden hebben ondervonden, noch met de Servische autoriteiten, noch met andere personen in Servië (CGVS p.2-3; CGVS echtgenote p.2). Uit niets in jullie verklaringen blijkt dat jullie ooit persoonlijk in aanvaring met de gendarmerie zouden zijn gekomen.

U verwees ter ondersteuning van uw vrees en uw bewering dat er in uw geboortestreek geen veiligheid zou zijn naar een aantal voorbeelden van andere Albanezen die wel problemen hebben ondervonden met de Servische autoriteiten, waaronder de arrestatie van tien Albanezen door de Servische gendarmerie in december 2008, het feit dat uw neef op dezelfde dag als voornoemde arrestaties geslagen werd en een grensincident in 2005 waarbij een Albanese tiener door een Servische gendarm werd doodgeschoten en waardoor u vreest dat uw kinderen misschien hetzelfde zal overkomen wanneer ze ouder zijn (CGVS p.2-3). Door het aanhalen van een aantal voorbeelden van andere Albanezen hebt u echter geenszins aannemelijk gemaakt een individuele (gegronde) vrees te hebben voor de Servische autoriteiten, temeer daar, zoals hierboven reeds opgemerkt, u zelf nooit enig concreet probleem met hen heeft ervaren (CGVS p.2). Hieraan kan overigens nog worden toegevoegd dat uit uw verklaringen (CGVS p.2) alsook uit de talrijke stempels uit uw paspoort blijkt dat u meermaals heen en weer reisde tussen uw geboortestreek en Macedonië, zelfs na de arrestatie van de tien

Albanezen in december 2008, wat een houding is die bezwaarlijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor een persoonlijke vervolging door de Servische autoriteiten. Met betrekking tot de arrestatie van de tien Albanezen door de Servische gendarmerie kan er nog op gewezen worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt inderdaad blijkt dat de Servische gendarmerie effectief is overgegaan tot de arrestatie van tien etnische Albanezen in december 2008 omdat ze verdacht werden van misdaden, namelijk moorden, ontvoeringen en verkrachtingen van burgers, die ze zouden hebben gepleegd in Gnjlane (Republiek Kosovo) tijdens de oorlog in Kosovo in 1998-1999, of van wapenbezit. In het licht van de informatie passen de voornoemde interventies van de Servische overheid niet in een context van etnische vervolging maar in een volledig andere context: lopende onderzoeken tegen personen die worden verdacht van ernstige feiten die strafrechtelijke vervolgingen die gerechtvaardigd zijn in een rechtstaat met zich meebrengen. Gelet op deze bevindingen zijn uw verklaringen dat de Serviërs ook onschuldigen meenemen enkel en alleen omdat ze etnisch Albanees zijn, dat uw neef diezelfde dag als de arrestaties zou zijn geslagen louter omdat hij Albanees is, en dat u problemen zou kunnen hebben met de Serviërs enkel omdat u Albanees bent (CGVS p.2-3) blote beweringen die niet ondersteund worden door objectieve elementen. Hetzelfde geldt ondermeer ook voor het schietincident in uw regio van 2005. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Albanese tiener die toen werd gedood illegaal de grens tussen Servië en Macedonië probeerde over te steken en dat hij aldus geenszins werd neergeschoten louter omdat hij Albanees was. Tot slot kan in verband met de arrestaties van december 2008 nog worden opgemerkt dat uit niets in uw verklaringen blijkt dat er een overeenkomst zou kunnen worden vastgesteld tussen die arrestaties en uw persoonlijke situatie, zodat ik niet kan geloven dat u een gelijkaardig lot zou dreigen te ondergaan. U verklaarde immers zelf nooit deel te hebben uitgemaakt van het UCK of het UCPMB (Bevrijdingsleger voor Preshevë, Medvegje en Bujanoc) (CGVS p.3). De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Aangaande uw verklaring en die van uw echtgenote dat jullie, toen jullie illegaal de grens met Hongarije via Subotica (Noord-Servië) wilden oversteken, daar uit angst in een put vielen omdat – volgens uw echtgenote – de Servische gendarmes daar de grens aan het controleren waren (CGVS p.3; CGVS echtgenote p.3), kan gesteld worden dat dit bezwaarlijk als een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden beschouwd. Het controleren van de staatsgrenzen, alsook het opsporen van personen die deze grenzen illegaal trachten over te steken, behoort tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat. Uit niets in jullie verklaringen blijkt overigens dat jullie daadwerkelijk werden gevat.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze een ander licht zouden kunnen werpen op de bovenstaande bevindingen. Uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en kaart van de mutualiteit bevestigen louter uw identiteit, nationaliteit en het feit dat u een ziekteverzekering had. Hieraan wordt door mij evenwel niet getwijfeld.

Ook inzake de asielaanvraag van uw echtgenote, S. (...) Z. (...) (O.V. 6.510.620), heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing ten aanzien van Zinetië SHABANI (hierna: verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Strezovce (gemeente Preshevë) in Servië. U bent getrouwd met S. (...) S. (...) (O.V. 6.510.620) en woonde met hem samen in Miratoc (gemeente Preshevë). U bent in het bezit van de Servische nationaliteit. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielmotieven integraal baseert op diegene die uw echtgenoot aanhaalde. Zo voelde u zich net als uw echtgenoot na de arrestatie van tien Albanezen eind 2008 in uw streek niet langer veilig in Servië. Ook zou een neef van uw echtgenoot in de periode van die arrestaties geslagen zijn door de Servische autoriteiten louter omwille van zijn Albanese afkomst. U hebt, samen met uw gezin, Servië verlaten op 14 oktober 2009. Jullie reisden op illegale wijze naar België. Onderweg, bij het illegaal oversteken van de grens met Hongarije, vielen jullie uit angst voor de Serviërs in een put. Jullie kwamen in België aan op 16 oktober 2009 en vroegen hier dezelfde dag asiel. Ter staving van uw identiteit legde u uw Servisch paspoort (uitgereikt op 9 maart 2005 te Vranje) en uw identiteitskaart (uitgereikt op 4 maart 2005 te Preshevë) neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die terzake werden aangehaald door uw echtgenoot S. (...) S. (...) (O.V. 6.510.620) (gehoorverslag CGVS, p. 2). In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde uw geboortestreek in oktober 2009 te hebben verlaten ten gevolge van uw algemene vrees voor de Servische gendarmerie, die vaak aanwezig is in uw dorp en gewapend rondloopt, waardoor u zich niet meer veilig voelde en vrij om te bewegen. Deze vrees zou vooral gegroeid zijn na de arrestatie van tien Albanezen in december 2008 (CGVS p.2-3). Wat de algemene situatie in de regio Zuid-Servië betreft, dient vooreerst inderdaad te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze regio te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht – in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit ook meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in overleg met de Servische regering. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en de vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze algemene situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u alsook uw echtgenote persoonlijk nooit moeilijkheden hebben ondervonden, noch met de Servische autoriteiten, noch met andere personen in Servië (CGVS p.2-3; CGVS echtgenote p.2). Uit niets in jullie verklaringen blijkt dat jullie ooit persoonlijk in aanvaring met de gendarmerie zouden zijn gekomen.

U verwees ter ondersteuning van uw vrees en uw bewering dat er in uw geboortestreek geen veiligheid zou zijn naar een aantal voorbeelden van andere Albanezen die wel problemen hebben ondervonden met de Servische autoriteiten, waaronder de arrestatie van tien Albanezen door de Servische gendarmerie in december 2008, het feit dat uw neef op dezelfde dag als voornoemde arrestaties geslagen werd en een grensincident in 2005 waarbij een Albanese tiener door een Servische gendarm werd doodgeschoten en waardoor u vreest dat uw kinderen misschien hetzelfde zal overkomen wanneer ze ouder zijn (CGVS p.2-3). Door het aanhalen van een aantal voorbeelden van andere Albanezen hebt u echter geenszins aannemelijk gemaakt een individuele (gegronde) vrees te hebben voor de Servische autoriteiten, temeer daar, zoals hierboven reeds opgemerkt, u zelf nooit enig concreet probleem met hen heeft ervaren (CGVS p.2). Hieraan kan overigens nog worden toegevoegd dat uit uw verklaringen (CGVS p.2) alsook uit de talrijke stempels uit uw paspoort blijkt dat u meermaals heen en weer reisde tussen uw geboortestreek en Macedonië, zelfs na de arrestatie van de tien Albanezen in december 2008, wat een houding is die bezwaarlijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor een persoonlijke vervolging door de Servische autoriteiten.

Met betrekking tot de arrestatie van de tien Albanezen door de Servische gendarmerie kan er nog op gewezen worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt inderdaad blijkt dat de Servische gendarmerie effectief is overgegaan tot de arrestatie van tien etnische Albanezen in december 2008 omdat ze verdacht werden van misdaden, namelijk moorden, ontvoeringen en verkrachtingen van burgers, die ze zouden hebben gepleegd in Gnjilane (Republiek Kosovo) tijdens de oorlog in Kosovo in 1998-1999, of van wapenbezit. In het licht van de informatie passen de voornoemde interventies van de Servische overheid niet in een context van etnische vervolging maar in een volledig andere context: lopende onderzoeken tegen personen die worden verdacht van ernstige feiten die strafrechtelijke vervolgingen die gerechtvaardigd zijn in een rechtstaat met zich meebrengen. Gelet op deze bevindingen zijn uw verklaringen dat de Serviërs ook onschuldigen meenemen enkel en alleen omdat ze etnisch Albanees zijn, dat uw neef diezelfde dag als de arrestaties zou zijn geslagen louter omdat hij Albanees is, en dat u problemen zou kunnen hebben met de Serviërs enkel omdat u

Albanees bent (CGVS p.2-3) blote beweringen die niet ondersteund worden door objectieve elementen. Hetzelfde geldt ondermeer ook voor het schietincident in uw regio van 2005. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Albanese tiener die toen werd gedood illegaal de grens tussen Servië en Macedonië probeerde over te steken en dat hij aldus geenszins werd neergeschoten louter omdat hij Albanees was. Tot slot kan in verband met de arrestaties van december 2008 nog worden opgemerkt dat uit niets in uw verklaringen blijkt dat er een overeenkomst zou kunnen worden vastgesteld tussen die arrestaties en uw persoonlijke situatie, zodat ik niet kan geloven dat u een gelijkaardig lot zou dreigen te ondergaan. U verklaarde immers zelf nooit deel te hebben uitgemaakt van het UCK of het UCPMB (Bevrijdingsleger voor Preshevë, Medvegje en Bujanoc) (CGVS p.3).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Aangaande uw verklaring en die van uw echtgenote dat jullie, toen jullie illegaal de grens met Hongarije via Subotica (Noord-Servië) wilden oversteken, daar uit angst in een put vielen omdat – volgens uw echtgenote – de Servische gendarmes daar de grens aan het controleren waren (CGVS p.3; CGVS echtgenote p.3), kan gesteld worden dat dit bezwaarlijk als een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden beschouwd. Het controleren van de staatsgrenzen, alsook het opsporen van personen die deze grenzen illegaal trachten over te steken, behoort tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat. Uit niets in jullie verklaringen blijkt overigens dat jullie daadwerkelijk werden gevat.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze een ander licht zouden kunnen werpen op de bovenstaande bevindingen. Uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en kaart van de mutualiteit bevestigen louter uw identiteit, nationaliteit en het feit dat u een ziekteverzekering had. Hieraan wordt door mij evenwel niet getwijfeld."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze een ander licht zouden kunnen werpen op de bovenstaande bevindingen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit. Hieraan wordt door mij evenwel niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 52/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voeren verzoekers aan dat de uitzonderlijke behandeling (met spoed) van alle Servische asiëldossiers een discriminatie is op basis van hun nationaliteit dewelke niet gebaseerd is op enig objectief element en dat de verantwoording voor deze discriminatie, met name de opvangcrisis, los staat van de asiëlprocedure van verzoekers en geen steun vindt in het asiëlrecht.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de artikelen 48/3 en 48/4, de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur, voeren verzoekers aan dat de bestreden beslissingen onvolledig en onjuist gemotiveerd zijn aangezien de systematische vernederingen en gewelddadigheden die zij als etnische Albanezen in Servië dienen te ondergaan, daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag zijn. Ter staving van hun vervolgingsvrees omwille van hun etnische afkomst en het feit dat zij geen voldoende bescherming kunnen genieten van de Servische autoriteiten, citeren verzoekers een fragment uit een document van UK Home Office en uit een rapport van Human Rights Watch. In ondergeschikte orde stellen verzoekers dat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan ernstige schade, zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen, waartegen de lokale overheid hen niet kan beschermen.

2.3. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, werden hun dossiers niet met spoed behandeld omwille van een interne instructie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen,

doch wel omwille van een, zoals in artikel 52/2, §2, 3° lid van de vreemdelingenwet voorgeschreven instructie van de gemachtigde van de minister, in casu staatssecretaris M. Wathelet. De commissaris-generaal wijst er daarnaast terecht op in zijn verweernota dat elke asielaanvraag individueel dient benaderd te worden, hetgeen in casu gebeurd is. Verzoekers werden bij het Commissariaat-generaal gehoord en kregen tijdens het interview de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten waarbij ze nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Albanese taal machtig is. De commissaris-generaal heeft zich daarna voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Verzoekers tonen nergens aan dat hun asielaanvraag niet individueel zou behandeld zijn, noch dat zij door het nemen van de beslissingen binnen een kortere, bij de wet voorziene termijn, termijn zouden zijn benadeeld. De Raad wijst er immers op dat het feit dat binnen een korte termijn een beslissing genomen wordt door de commissaris-generaal op zich geen afbreuk doet aan het individuele onderzoek van de asielaanvraag. Derhalve tonen verzoekers niet aan zij gediscrimineerd werden omwille hun nationaliteit en dat de aangehaalde bepaling van het EVRM is geschonden.

2.4. Tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren, is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers de motieven van de beslissingen kennen, kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing van verzoeker wordt zijn asielaanvraag verworpen omdat uit zijn verklaringen nergens blijkt dat hij of zijn echtgenote persoonlijke moeilijkheden hebben ondervonden met de Servische gendarmerie, en het feit dat hij en zijn echtgenote uit angst in een put vielen tijdens hun illegale oversteek van de grens met Hongarije waarbij de Servische gendarmes de grens controleerden, bezwaarlijk als een vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden beschouwd.

Gelet op het feit dat verzoekster haar asielmotieven volledig gesteund zijn op deze van haar echtgenoot, nam de commissaris-generaal een volgbeslissing in hoofde van verzoekster en werden haar eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

2.6. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekers dienen daarbij aan te tonen dat er in hun hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.) Krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève “a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchtelingen en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moeten de kandidaat-vluchtelingen aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat hun vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is.

2.7. In casu kan bezwaarlijk worden gesteld dat de elementen waarop verzoekers hun vrees voor vervolging steunen voldoende ernstig zijn om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Immers, op de vraag waarom verzoeker het land verlaten heeft, antwoordde hij: *“De veiligheid, er is geen veiligheid. Nadat de 10 personen zij opgepakt; is het heel moeilijk geworden. Beetje bij beetje worden we verstikt. Het is niet dat ze enkel iemand meenemen die schuldig is, maar ze nemen ook de onschuldigen mee, enkel omdat iemand Albanees is.”* Verder leest de Raad in het gehoorverslag: *“Welke problemen heeft u gehad? Ikzelf heb geen problemen gehad. Ik was bang, als ze binnenkomen, komen ze om 4 uur 's morgens. Ik wilde niet wachten tot zoiets zou gebeuren en ben vertrokken. (...) Hebt u ooit problemen gehad met de autoriteiten in Servië? Neen, nooit. Hebt u ooit problemen gehad met andere personen in Servië? Neen.”* (CGVS gehoor verzoeker, p. 2-3). Ook verzoekster bevestigt in haar verklaringen nooit concrete problemen te hebben ondervonden: *“Hebt u persoonlijk ooit problemen gehad met andere personen/burgers in Servië? Ik heb nooit iemand iets misdaan. Ik heb niet gewacht tot iets zou kunnen gebeuren. Ik was gewoon heel bang en we zijn vertrokken. (...) Om welke redenen kan u heden niet naar uw land van herkomst terugkeren? Waarom ik niet terugwil? Ik wil niet terug omdat ik geen zekerheid, geen veiligheid heb. Zij zijn Serviërs, ik vertrouw de Serviërs niet.”* (CGVS gehoor verzoekster, p. 2-3). De Raad stelt derhalve vast dat de thans voorgehouden beweringen, namelijk *“de systematische vernederingen en gewelddadigheden die zij als etnische Albanezen in Servië dienden te ondergaan”*, geen steun vinden in de verklaringen die zij aflegden bij het Commissariaat-generaal.

Uit het aan het administratief dossier toegevoegd rapport *“Subject related Briefing. Servië. Situatie van Albanezen in de Presevo-vallei”* van 7 april 2010, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, blijkt weliswaar dat de regio in Zuid-Servië, waarvandaan verzoekers afkomstig zijn, te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, doch de commissaris-generaal merkt terecht op in de bestreden beslissingen dat de algemene situatie in Servië op zich geen aanleiding vormt tot het hebben van een vrees in de zin van de vluchtelingenconventie, maar dat er sprake moet zijn van een individuele gegronde vrees voor vervolging. Verzoekers blijken voorbij te gaan aan deze pertinente motivering en weerleggen nergens dat zij geen persoonlijke problemen ondervonden met de Servische gendarmerie, autoriteiten of Servische burgers. Verzoekers beperken zich tot een verwijzing naar een document van UK Home Office over de etnische samenstelling in Servië en een rapport van Human Rights Watch over etnische Albanezen in Servië en Kosovo, doch deze verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. Daargelaten dat ook de verwijzing naar voorbeelden (de arrestatie van tien Albanezen door de Servische gendarmerie in december 2008, het feit dat verzoekers neef op dezelfde dag als voornoemde arrestaties geslagen werd en een grensincident in 2005 waarbij een Albanese tiener door een Servische gendarm werd doodgeschoten) niet volstaat ter staving van een individuele gegronde vervolgingsvrees, wijst de Raad nog op de pertinente motivering dienaangaande in de bestreden beslissing, met name: *“Met betrekking tot de arrestatie van de tien Albanezen door de Servische gendarmerie kan er nog op gewezen worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt inderdaad blijkt dat de Servische gendarmerie effectief is overgegaan tot de arrestatie van tien etnische Albanezen in december 2008 omdat ze verdacht werden van misdaden, namelijk moorden, ontvoeringen en verkrachtingen van burgers, die ze zouden hebben gepleegd in Gnjilane (Republiek Kosovo) tijdens de oorlog in Kosovo in 1998-1999, of van wapenbezit. In het licht van de informatie passen de voornoemde interventies van de Servische overheid niet in een context van etnische vervolging maar in een volledig andere context: lopende onderzoeken tegen personen die worden verdacht van ernstige feiten die strafrechtelijke vervolgingen die gerechtvaardigd zijn in een rechtstaat met zich meebrengen. Gelet op deze bevindingen zijn uw verklaringen dat de Serviërs ook onschuldigen meenemen enkel en alleen omdat ze etnisch Albanees zijn, dat uw neef diezelfde dag als de arrestaties zou zijn geslagen louter omdat hij Albanees is, en dat u problemen zou kunnen hebben met de Serviërs enkel omdat u Albanees bent (CGVS p.2-3) blote beweringen die niet ondersteund worden door objectieve elementen. Hetzelfde geldt ondermeer ook voor het schietincident in uw regio van 2005. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Albanese tiener die toen werd gedood illegaal de grens tussen Servië en Macedonië probeerde over te steken en dat hij aldus geenszins werd neergeschoten louter omdat hij Albanees was. Tot slot kan in verband met de arrestaties van december 2008 nog worden opgemerkt dat uit niets in uw verklaringen blijkt dat er een overeenkomst zou kunnen worden vastgesteld tussen die arrestaties en uw persoonlijke situatie, zodat ik niet kan geloven dat u een gelijkaardig lot zou dreigen te ondergaan. U verklaarde immers zelf nooit deel te hebben uitgemaakt van het UCK of het UCPMB (Bevrijdingsleger voor Preshevë, Medvegje en Bujanoc) (CGVS p.3)”. Deze motieven worden door verzoekers evenmin weerlegd en blijven derhalve gehandhaafd.*

Waar verzoekers nog stellen dat de Servische autoriteiten geen voldoende bescherming geven aan verzoekers en systematisch nalaten tussen te komen bij etnische conflicten, wijst de Raad erop dat verzoekers uitdrukkelijk verklaarden nooit persoonlijke problemen te hebben gehad met Serviërs. Bovendien hebben verzoekers ook nagelaten hun “veiligheidsprobleem” aan te kaarten bij de lokale autoriteiten, de lokale Albanese vertegenwoordigers of de ombudsman zodat zij zich omtrent de “nalatige houding van de Servische autoriteiten” louter steunen op blote beweringen (CGVS gehoor verzoeker, p. 4). Dat dit ook zou blijken uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie kan niet worden aangenomen aangezien uit het rapport “*Subject related Briefing. Servië. Situatie van Albanezen in de Presevo-vallei*” van 7 april 2010 blijkt dat er in Zuid-Servië een multi-etnische politie, die uit ongeveer 50% Albanezen bestaat, actief is en dat er ook een strikte monitoring van de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) is, die een kantoor heeft in Bujanovc in de Preshevo-vallei.

2.8. De Raad besluit derhalve, gelet op het relaas van verzoekers waaruit blijkt dat zij nooit effectief werden aangehouden, lastiggevalen of geïnterviewd door de Servische gendarmerie/autoriteiten en burgers en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier over de veiligheidssituatie in Zuid-Servië, dat verzoekers niet aantonen dat zij bij terugkeer naar Zuid-Servië een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren in de zin van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan aan verzoekers de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

2.9. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een vervolging die zou resulteren in een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet en dat zij geen bescherming kunnen bekomen van hun autoriteiten. De Raad ontwaart geen andere redenen waarom aan verzoekers de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

2.10. De bestreden beslissingen worden gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekers weerleggen de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en zij voeren geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch tonen zij aan dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS